

Но нашето тѣло има нужда дневно отъ 10—12 гр. солъ. Останалата половина отъ това количество ние получаваме, като чисто минерално вещество, отдѣлно отъ храната — отъ солницата.

Каква е нуждата, която ни кара да приемаме това солено минерално вещество въ такова значително количество? Но не сме само ние, които имаме нужда отъ солъ. Всички знаете, че стопанитѣ даватъ солъ на домашния добитѣкъ, на кравитѣ и овцетѣ, и може би сте виждали, съ какво удоволствие последнитѣ я ближатъ. Всички животни, както човѣка, иматъ нужда отъ солъ.

Нуждата отъ солъ, така да кажемъ, лежи въ нашата кръвъ. Ако опитате вкуса на кръвта, ще видите, че тя е малко солена. Ученитѣ сж сравнили състава на кръвта и на природната солена вода — тая на морето — и сж открили, че има известна прилика помежду имъ. Дори когато на едно животно изтече кръвъ, може да я замѣстимъ съ слабо солена вода, а на нѣкои морски животни можемъ направо да прелѣмъ морска вода.

Откъде иде това сродство на кръвта съ морската вода? — То е далечно наследство отъ произхода на животнитѣ. Преди повече отъ милиардъ години земята е била безжизнена и гореща. По-късно животътъ върху нея се е зародилъ изпърво въ плиткитѣ морски крайбрѣжия. Морската вода е влѣзла въ състава на протоплазмата на животнитѣ, тя, както и сега у най-проститѣ водни животни, навлиза направо презъ устата въ тѣлото имъ, помага на хранитѣ да се смелятъ и следъ това да се разнесатъ изъ него. Изъ празнинитѣ на тѣлото имъ тече морска вода, която играе роля на кръвъ.

Изпърво, следъ зараждането на живота, е имало животни само въ водата. Далечъ по-късно, следъ милиони години, сушата е станала благоприятна за животъ, и животнитѣ бавно сж пропѣлзѣли и сж се приспособ-